

Hồi 10

Đánh Cuộc Ly Kỳ

 Trong chớp mắt, người ấy đã bước vào đại điện. Dưới bóng trăng mờ, thấy đứng lố nhố có trên bảy người, dường như bốn người già và ba người trẻ. Bước chân của họ vững vàng rắn chắc. Thái Dương huyết đều nổi phồng lên, chứng tỏ toàn là võ lâm cao thủ.

Sau khi vào đại điện, một người trẻ tuổi bật lửa lên, đốt một ngọn nến mà họ mang theo, đặt giữa bàn.

Dưới ánh nến lung linh mờ ảo, có một người hình thù vạm vỡ, râu dài khỏi rún, nghiêm trang nói :

- Hôm nay tại hạ mời chư vị huynh đài đến đây để gặp mặt. Chư vị đây đều là những người nổi chí Võ Lâm Tam Tuyệt Chương, hoặc là những tay cao thủ đương thời. Như chư vị đã biết, lão phu mời chư vị đến đây để đánh cuộc. Đây là một việc hệ trọng, vị nào thắng cuộc sẽ được pho sách bí truyền của Võ Lâm Tam Tuyệt Chương và thanh bảo kiếm Hồi Phong. Đồng thời sẽ liên kết với con cháu của Võ Lâm Song Phi để đối phó với đệ tử của đệ nhất cao thủ Tà Thân.

Vừa nói đến đây, một người đầu râu tóc bạc ngồi đối diện cắt ngang rằng :

- Tạ huynh là người nổi chí của một trong Võ Lâm Tam Tuyệt Chương là Ma Long Chương, vậy xin Tạ

huynh hãy nói rõ ta phải đánh cuộc ra sao?

Lão già họ Tạ khiêm nhường nói :

- Thanh danh của gia phụ thật chẳng xứng đáng vào đâu, vậy xin Du Hồn Chưởng Đặng huynh thay mặt tôi mà nói.

Hai người nhân nhượng một hồi, thì có một lão già mặc chiếc áo gấm thân hình nhỏ thó đứng bên cạnh, hần học nói :

- Chúng tôi là Võ Lâm Song Anh thật lấy làm vinh hạnh mới được Tạ huynh mời đến đây. Mặc dù người huynh đệ của lão phu vì có việc cần nên không đến kịp, nhưng Thái Anh Tề Bá Lộc có thể toàn quyền thay mặt.

Bổng có giọng nói xen vào :

- Nếu ai mà thua cuộc thì xin dâng ra một món bí truyền để đáp tạ với người thắng cuộc.

Ma Long Chưởng Tạ Chí, Du Hồn Chưởng Đặng Tân nghe nói thấy đều giật mình. Thì ra người nói chuyện này là Suy Sơn Chưởng Nhiễm Đốc.

Tạ Chí đứng dậy thông thả nói :

- Xin chư vị đừng nóng nảy, đêm nay dầu sao chúng ta cũng phải đánh cuộc cho rõ ràng minh bạch. Nhưng mà phương pháp đánh cuộc như thế nào, lão phu xin nêu ra vài phương thức để quý vị lựa chọn.

Lúc đó, trong đại điện ba gã thanh niên đều đã đứng sát vào ba người lớn tuổi trong Võ Lâm Tam Tuyệt Chưởng : Tạ Chí, Đặng Tân và Nhiễm Đốc, chắc có lẽ đó

là ba đệ tử của ba người này.

Đứng sau pho tượng, Giang Thanh nín thở tập trung tinh thần để lắng tai nghe câu chuyện của họ. Chàng muốn biết những người nối chí cho Võ Lâm Tam Tuyệt Chưởng sẽ sắp bày một mưu kế gì để đối phó với mình?

Còn Hạ Huệ thì tựa lưng vào người Giang Thanh, cặp mắt lim dim buồn ngủ.

Lúc đó thì Nhiệm Đốc ho lên một tiếng, cất giọng kể ra phương pháp đánh cuộc cho mọi người nghe :

- Hôm nay Ta huynh mời chư vị đến đây chứng kiến, lão phu không có ý đưa vào tiếng tăm của Tam Tuyệt Chưởng khi xưa...

Ông ta ngưng lại, đảo mắt nhìn quanh, rồi lại tăng hăng nói tiếp :

- Nghe rằng Lệ Vật Thần hiện nay còn sống, và đào tạo nên một tên đệ tử tài hoa tuyệt thế. Sáu mươi năm về trước, Võ Lâm Tam Tuyệt Chưởng đồng lòng góp sức liên kết với nhau nên tiếng tăm mới lừng lẫy. Vậy thì ngày nay ba người nối nghiệp của Tam Tuyệt Chưởng cũng phải noi theo gương xưa mà liên kết cho chặt chẽ.

Thái Anh Tề Bá Lộc cười thâm trong bụng :

“Lão già họ Nhiệm này không nói ra phương thức đánh cuộc, mà kể lể lời thôi dài dòng, rõ ràng đang tìm cách nói khéo ngầm liên kết với nhau để đẩy ta ra ngoài vòng đánh cuộc...”

Nghĩ tới đây, Tề Bá Lộc trở tới một bước, chiếc áo

gắm của ông ta lóng lánh sáng ngời, ông ta lạnh lùng nói:

- Nhiệm huynh, xin hãy nói phương thức đánh cuộc ra cho mọi người được rõ.

Nhiệm Đốc nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói :

- Tề huynh còn việc chi khẩn cấp lắm sao? Nếu vậy thì anh em chúng tôi không dám làm mất thì giờ của Tề huynh !

Tề Bá Lộc nghe qua là hiểu nghĩa ngẫm của câu nói muốn trực xuất ấy, sắc mặt ông ta hơi giận, ha hả cười :

- Nếu có việc cần gấp thì tại hạ đi rồi, không cần Nhiệm huynh phải bận tâm.

Tạ Chí thấy hai người lờ qua tiếng lại, trong lòng lấy làm lo lắng, vội cười khà khà, nói :

- Thôi, nhị vị đừng cãi vã vô ích. Tà Thần là kẻ thù chung của chúng ta. Phàm là người trong làng võ đều phải liên kết với nhau để trừ gian khử loạn.

Nói đến đây, Tạ Chí ngừng lại một chút, rồi trịnh trọng nói tiếp :

- Đêm nay lão phu mời chư vị đến đây để thương lượng một việc, và bày ra một sự đánh cuộc. Nếu ai thua thì phải truyền dạy một môn võ bí truyền của mình để hợp với Võ Lâm Tam Tuyệt Chưởng mà trui rèn thành một tay hảo thủ. Có như vậy thì thanh uy của Võ Lâm Tam Tuyệt Chưởng mới được trường tồn.

Giang Thanh nghe đến đấy, sắc mặt đã có nhiều nóng giận, nghĩ thầm :

“Ta mới xuất đầu lộ diện trong thành Hội Trạch không được mấy ngày, bọn Võ Lâm Tam Tuyệt Chưởng liền cấu kết với nhau để mong hãm hại.”

Nghĩ đến đây, Giang Thanh thành linh quay đầu nhìn lại, bất thần bắt gặp ánh mắt dịu dàng đăm đăm đuổi của Hạ Huệ đang nhìn mình chằm chằm.

Giang Thanh lập tức quay đầu lại lẩn trốn. Ngoài kia lại vang lên tiếng nói của Nhiễm Đốc :

- Phương thức đánh cuộc của lão phu đề ra đây thật hết sức đơn giản. Hai người ăn thua với nhau, trên tay cầm một mối dây đồng chiều dài chừng hai thước, đoạn dùng hết nội lực kéo cho đứt, cùng trong một lúc phải xuất chưởng để đấu với đối phương. Và khi nào sợi giây đồng đứt, ta so lại mối đứt của bên nào gần nhất thì bên đó phải thua.

Ông ta rảo mắt nhìn quanh để bắt sắc mặt của mọi người, rồi nói tiếp :

- Xin nhắc lại, sợi dây đồng này chiều dài chỉ vồn vẹn hai thước mà thôi. Và hai người ở hai đầu dây phải xuất chưởng đấu nhau trong khoảng cách đó.

Nhiễm Đốc nói xong, toàn thể cao thủ thấy đều im lìm lẳng lặng, biết rằng đánh cuộc như vậy tuy đơn giản nhưng thật khó khăn bí hiểm vô cùng. Bởi vì, trong khi đấu chưởng thì phải vận dụng hết nội lực để chuyển sang sợi dây đồng đó. Như vậy, phải cần có một bộ thần kinh thật là tỉnh táo, có thể nhất tâm mà lưỡng dụng.

Đột nhiên, Tề Bá Lộc cất giọng hỏi :

- Nhiệm huynh, phương pháp này thật hay, nhưng mà làm cách nào để quyết định người nào sẽ tham gia cuộc đấu trước tiên, và đối thủ của mình là ai?

Nhiệm Đốc trả lời :

- Ta dùng phương pháp bất thăm chia làm hai toán. Mỗi toán hai người, toán nào thắng cuộc sẽ tái đấu với nhau để xem ai là kẻ thắng lợi cuối cùng, thì người ấy sẽ được học một môn võ tuyệt diệu nhất của các phái, đồng thời hưởng được thanh gươm báu Hồi Phong.

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, thấy đều gật đầu ưng thuận. Nhiệm Đốc liền thò tay vào túi rút ra hai sợi dây đồng, căng thẳng ra thì quả thật chiều dài vừa đúng hai thước.

Đoạn rút ra thêm bốn cây thẻ tre, mỗi thẻ dài chừng ba tấc. Mỗi đầu thẻ đều có sơn một màu sắc riêng biệt xanh và đỏ.

Ông ta nói tiếp :

- Chúng ta rút thăm, nếu màu sắc giống nhau thì hợp chung nhau thành một toán, liệt vị có ý kiến nào không không?

Người thừa kế cho Du Hồn Chưởng là Đặng Tân cười ô ô trả lời :

- Phương pháp này thật là tuyệt diệu. Nhiệm huynh quả là một người chu đáo.

Nhiệm Đốc không trả lời mà lẳng lặng cầm bốn cây

thẻ xuống mặt đất.

Giang Thanh nhóng cổ ra dòm, chàng muốn biết bọn này sắp giở quỷ kế chi đây.

Còn Hạ Huệ thì lẳng lẳng cúi đầu, nàng đang trầm tư mặc tưởng suy nghĩ đến một vấn đề thâm kín tận thâm tâm, dường như không để ý đến mọi chuyển biến bên ngoài.

Lúc ấy, gã đệ tử của Tạ Chí đã cắm xong bốn cây thẻ trên mặt đất. Tạ Chí vuốt râu đứng ngoài, nhường cho ba người kia rút trước.

Đặng Tân lẳng lẽ bước tới.

Sau khi rút thăm, kết quả Tề Bá Lộc và Nhiễm Đốc một toán, Tạ Chí và Đặng Tân một toán.

Mấy gã đệ tử lúc ấy đã đốt thêm vài ba ngọn đuốc làm cho trong đại điện sáng rực lên.

Tề Bá Lộc thông thả đưa tay ra tiếp lấy mối dây đồng trong tay Nhiễm Đốc. Ông ta lim dim đôi mắt tập trung hết tinh thần để ứng chiến.

Còn Tạ Chí và Đặng Tân, mỗi người cũng đều nắm một mối dây đồng thủ thế để bắt đầu một cuộc đấu kỳ dị. Hai người này, mặc dầu ngày thường đối xử với nhau rất tốt, nhưng mà đến khi gặp phải giờ phút quyết định để phân hơn thua và hưởng quyền lợi, thì thấy đều có ý định là thắng tay với đối phương.

Lúc ấy, toàn thân của Nhiễm Đốc đã bắt đầu tuần hoàn đều đặn, xuống tấn vững vàng, nạt lên một tiếng :

- Tề huynh coi chừng !

Câu nói chưa dứt, thì từ trong tay của Tề Bá Lộc đã tràn sang một kinh lực liên liên bất tuyệt.

Nhiễm Đốc giật mình cả sợ, văng tục thảm một tiếng, rồi vội dụng nội công chống lại.

Tề Bá Lộc hơi thở đều hòa, thân hình chuyển lên rắn chắc như một pho tượng thép, đôi mắt vẫn còn híp lại, nhưng cánh tay đã tung ra vù vù chín chưởng liên hoàn, khí thế thật là mãnh liệt.

Nhiễm Đốc hơi biến sắc, biết rằng đối phương đang trở ra tuyệt kỹ danh trấn giang hồ là Vạn Kiếp Chưởng. Ông ta buông tiếng cả cười, vung bàn tay hữu lên, thì thấy bóng tay trùng trùng điệp điệp, gió dậy vì vèo, đánh trả tới tấp vào người của Tề Bá Lộc.

Chỉ thấy hai chiếc bóng quay cuồng long lóc. Đôi bên đều xuất chưởng liên miên bất tuyệt.

Bên kia, cặp Tạ Chí và Đặng Tân cũng phô bày hết bình sanh sở học là Ma Long Chưởng và Du Hồn Chưởng. Thế võ của đôi bên thấy đều quái gở vô cùng, biến hóa thần tốc, làm cho người xem phải rối loạn tâm thần.

Giang Thanh lúc ấy mở bừng đôi mắt chăm chỉ nhìn vào bốn tay cao thủ lưng danh đang đấu chiến cùng nhau trong một phương thức kỳ dị.

Còn Vân Sơn Cô Nhạn Hạ Huệ lúc ấy cũng bắt đầu kinh ngạc, nhóng cổ ra dòm cảnh chiến kinh hoàng trong đại diện. Nàng nghĩ thầm :

“Trong bốn tay cao thủ này, bất cứ một vị nào võ công cũng đều hơn Thiên Duyên Động Chủ một bậc.”

Nàng cũng thắc mắc, không biết bốn tay cao thủ này so với chàng trai đẹp đẽ đứng bên cạnh đây ai hơi ai kém.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác quay đầu nhìn Giang Thanh bằng cái nhìn đăm đúi. Còn Giang Thanh thì đang để hết tâm tư vào cuộc chiến tuyệt diệu thiên hạ. Vì cả bốn tay cao thủ đều tung ra những quái chiêu mà chàng chưa hề trông thấy.

Giang Thanh thầm nhủ :

“Bốn người này thấy đều điều luyện đến mức cao thâm tuyệt đỉnh, không ngờ lại sáng tạo ra những chiêu kỳ quái như vậy. Nhưng mà, bất cứ một trong bốn vị này so tài với ta thì ta dám cầm chắc phần thắng trong tay. Đó là ta chưa trở ra tuyệt môn kinh thiên động địa Như Lai Thần Chưởng.”

Nghĩ tới đây, Giang Thanh bỗng giật mình sống sót vì bốn tay cao thủ ở ngoài kia bây giờ đều đã tiến vào giai đoạn cam go quyết liệt.

Hai người cứ giữ khoảng cách với nhau là hai thước, nhưng thân hình tung tăng bay nhảy khắp nơi, khi lên khi xuống. Nhưng lúc nào cũng tung ra những chiêu thức chí mạng vào đối phương. Đồng thời truyền nội lực của mình vào sợi tơ đồng, cốt làm cho nó đứt ra để kết liễu trận đấu.

Bốn chiếc bóng người cùng bay nhảy chùng nào càng

nhANH NHẸN THÊM CHỪNG NẤY.

Đột nhiên...

Một tiếng thét hãi hùng vang lên, Nhiễm Đốc và Tề Bá Lộc đang lơ lửng giữa không trung thình lình rơi xuống.

Thì ra chiếc áo gấm của Tề Bá Lộc đã bị một chưởng của Nhiễm Đốc gạt nhằm đứt phăng ra một mảnh vải. Chính vào lúc Tề Bá Lộc đang giật mình kinh hãi thì sợi tơ đồng trên tay vang lên một tiếng “phăng” rồi đứt tiện, mà mối đứt thì đúng ngay vào khoảng giữa, không bên nào hơn bên nào.

Tề Bá Lộc thở dài một hơi ảo não, rồi lặng lẽ lui ra, đứng cạnh một góc tường. Vì sau khi ông ta nhìn kỹ lại thì chỗ đứt phần bên mình kém hơn đối phương chừng hai phân.

Nhiễm Đốc ngoài mặt cố giữ ung dung tươi tỉnh, nhưng trong lòng thì vui mừng khắp khởi, đặc ý phi thường. Ông ta ngoảnh mặt lại nhìn cặp Tạ Chí và Đặng Tân. Chính vào lúc đó thì vang lên một tiếng thét rợn người.

Một tiếng bùng khùng khiếp vang lên, hai bóng người thình lình dang ra. Tạ Chí thì mặt mày sáng rỡ, trong tay cầm một sợi tơ đồng chiều dài có hơn một thước hai tấc. Còn Đặng Tân thì sau khi lấy tấn đứng vững rồi, gương mặt hãi hùng hốc hác như một con người già thêm mười tuổi.

Tạ Chí gần giọng :

- Du Hồn Chưởng Pháp của Đặng huynh thật là tinh vi đáo để. Lão phu lấy làm bội phục !

Đặng Tân gượng cười nói :

- Tạ huynh quá khen, tại hạ thật kém sút gia phụ nhiều lắm. Chính như trong tuyệt kỹ Du Hồn Chưởng có một đoạn U Minh Hoàn Tông Thập Nhị Thức, tại hạ còn chưa học hết.

Tạ Chí giật mình mắng thầm trong bụng :

“Câu nói này của hắn chắc có ý ngầm rằng hắn sẽ giấu nhem chỗ tinh vi tuyệt kỹ nhất trong Du Hồn Chưởng Pháp chứ gì?”

Nhiễm Đốc tươi cười bước tới nói :

- Tạ huynh ! Trận chiến thứ hai này thì sẽ do lão phu và Tạ huynh quyết định rồi đó !

Tạ Chí vuốt râu cả cười :

- Không dám, không dám ! Lão đây tuổi tác đã già, sợ chịu không nổi Suy Sơn Chưởng của Nhiễm huynh đâu!

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng ông ta giơ tay ra bắt đầu dây của sợi tơ đồng.

Nhiễm Đốc chờ cho sợi tơ đồng trong tay vừa căng thẳng thành hình linh xuất kỳ bất ý tập trung nội lực vào Đơn Điền, bất thần đẩy mạnh ra một kinh lực.

Tạ Chi thấy vậy cũng cười nhạt, vận nội công của mình để đối phó.

Chính vào lúc hai luồng chân khí của đôi bên chạm vào nhau trên sợi tơ đồng nhỏ bé kia, thì cả hai đồng thét lên một tiếng, cấp tốc tung ra mười ba chưởng liên hoàn.

Đột nhiên, Tạ Chí xuống tấn chữ Đinh, đứng vững như trời trồng, dùng đơn chưởng của mình công tới đối phương bằng những chiêu nặng nề sấm sét.

Còn thân hình của Nhiễm Đốc thì tràn qua trở lại, nhanh như chớp, thỉnh thoảng lại luồn qua kẽ hở trả cho vài chiêu hiểm độc.

Mấy cây nến to tướng trong đại điện bập bùng chao động vì bị những luồng cương khí của cuộc đấu chiến giữa hai tay cao thủ tạt ra.

Ánh nến nhợt nhạt tỏa ra khắp đại điện phô bày cái cảnh thảm nảo hoang tàn của ngôi hoang miếu. Bầu không khí nặng nề chết chóc...

Thình lình, Nhiễm Đốc quát lên một tiếng rợn người, tay đối chưởng pháp làm cho đối phương thấy trước mắt mình chập chờn muôn ngàn bóng tay chưởng toàn những chiêu thức quái dị., làm cho Tạ Chí kinh hoàng thất sắc. Vì đó là một trong những chiêu tinh diệu nhất trong chưởng pháp Suy Sơn, chứa một sức ngầm mạnh mẽ, có thể xô núi phá thành.

Tạ Chí cảm thấy áp lực chung quanh mình càng lúc càng gia tăng. Ông ta mặt mày biến sắc, hơi thở phì phò, trợn trừng cặp mắt. Cánh tay hữu của ông ta đột nhiên chuyển mạnh, bấp thịch nổi lên cuộn cuộn, năm ngón tay

co quắp lại, chiêu thức tuôn ra thần kỳ quái dị, hoàn toàn tấn công vào những chỗ mà đối phương không thể phòng hờ. Cánh tay của ông vẫy vùng như rồng thiên uốn khúc giữa từng không, cương khí toát ra vì vèo, nghe thật là ghê rợn. Đó chính là một chiêu thức hùng hồn mãnh liệt nhất trong Ma Long Chương : Long Phong Vân.

Trong lúc cuộc diện đang diễn tiến tới phút kinh hoàng thì vang lên một tiếng chát chúa. Hai bóng người thình lình tách ra. Nhìn kỹ lại thấy Nhiễm Đốc mặt mày đỏ bừng hơi thở hỗn hển cúi đầu nhìn xuống sợi dây đồng đã đứt trên tay mình.

Còn Tạ Chí thì sắc mặt bình tĩnh đang ngắm nghĩa gương mặt lo âu của Nhiễm Đốc, thần sắc thật là tươi tắn.

Lâu lắm, Nhiễm Đốc mới chậm chậm ngẩng lên, cặp mắt của ông ta lộ vẻ sượng sùng hổ thẹn và đầy dẫy thất vọng.

Cứ nhìn sắc mặt của đôi bên, người ta đã biết Tạ Chí hoàn toàn thủ thắng.

Nhiễm Đốc gượng cười nói :

- Trong Tam Tuyệt Chương, quả thật Ma Long Chương đứng đầu !

Mặc dù nói vậy, nhưng Nhiễm Đốc tức tối cơ hồ phải thổ huyết ra. Vì lẽ ông ta bày ra cuộc đấỵ này, bên ngoài xem ra thật công bằng, nhưng sự thật bên trong đối với ông ta rất có lợi. Bởi vì, gia truyền tuyệt học Suy Sơn Chương oai lực cực kỳ mạnh bạo, có thể làm cho nát đá

gãy bìa như chơi, mà chưởng pháp lại tinh kỳ hóc hiểm. Biết bao nhiêu cao thủ giang hồ đã thảm bại trong tay ông ta, hà chi ngày nay lại chỉ cách trong vòng hai thước, thì có lợi biết dường nào.

Nhưng không ngờ, ngày nay sự ước đoán của ông ta hoàn toàn tan vỡ, thật làm cho ông ta đau đớn vô ngần.

Đặng Tân mặc dầu trong lòng đau đớn lắm, nhưng cũng gắng gượng nói :

- Công lực của Tạ huynh thật là thâm hậu, chúng tôi lấy làm bội phục. Chốc nữa, sẽ dâng lên Tạ huynh bảo kiếm Hồi Phong.

Tạ Chí cười ô ô, cảm tạ các vị khác, đồng thời ông cố ý ngửa mặt nhìn lên mái nhà, trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Các vị huynh đài có lòng thương mến đến lão phu, lão rất lấy làm cảm kích, nhưng mà tuổi tác đã già nua sợ e không thể lãnh hội được hết những chỗ hay trong tuyệt kỹ của các môn các phái...

Ông ta đảo nhanh cặp mắt một vòng để bắt sắc mặt của mọi người, rồi mới nói tiếp :

- Lão phu nay gần đất xa trời, sợ e không thể hoàn thành chí nguyện của chư huynh.

Suy Sơn Chưởng Nhiễm Đốc lạnh lùng cắt ngang :

- Vậy thì ý của Tạ huynh muốn chúng tôi truyền tuyệt học lại cho đệ tử của Tạ huynh?

Tạ Chí cười ha hả :

- Đúng vậy ! Bởi vì mục đích của chúng ta là muốn hạ tên học trò của Tà Thần. Vậy thì các môn tuyệt kỹ truyền cho lão phu hay truyền cho đệ tử của lão phu cũng chẳng có điều chi khác biệt !

Mọi người nghe nói thấy đều trầm ngâm nghĩ ngợi, lấy làm nan giải, vì tuyệt kỹ của mỗi môn phái đều không thể dễ dàng truyền lại cho bất cứ một ai.

Nay vì đệ tử của Tà Thần tái xuất giang hồ nên bắt đắc dĩ họ phải liên kết với nhau mà kháng cự.

Giờ Tạ Chí có ý muốn mọi người đều truyền nghệ tuyệt học của mình cho đệ tử của ông ta, nên mọi người đều lưỡng lự. Bỗng nhiên, Tề Bá Lộc buông ra một chuỗi cười lạnh nhạt :

- Lời nói của Tạ huynh rất là chí lý. Thôi bây giờ chúng ta hãy biểu diễn công phu tuyệt kỹ của mình để Tạ huynh xem cũng được, mà đệ tử của Tạ huynh xem cũng được.

Câu nói này của Tề Bá Lộc làm cho Nhiễm Đốc và Đặng Tân phải miềm cưỡng tán thành.

Tạ Chí nở một nụ cười hể hả, quay lại nạt :

- Vũ nhi ! Sao còn chưa quỳ xuống lạy tạ các vị tiên bối !

Câu nói chưa dứt, một gã thanh niên đứng sau lưng ông ta đã bước ra làm lễ với tất cả mọi người. Dưới ánh nến bập bùng, thấy đây là một thanh niên có thân hình dong dỏng cao, gương mặt thật là đoan trang tuấn tú.

Bọn ba người bên phía Nhiễm Độc lấy làm khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn giữ tươi cười, đỡ Vũ Nhi dậy.

Tạ Chí trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hôm trước, nơi thành Hội Trạch, Toàn Linh Linh và Sở Sở đã hẹn với đứa học trò của Tà Thần một tháng sau gặp tại Yên Hà Trang...

Nhiễm Độc trừng mắt cắt ngang :

- Nếu chỉ bằng lực lượng của Song Phi Tiên Nữ thì cũng không làm gì nên trò trống...

Tạ Chí lại cắt ngang câu nói :

- Lời của Nhiễm huynh rất đúng, nghe đâu gã đệ tử đó mặc chiếc áo đỏ của Tà Thần đã mặc năm xưa, và võ công lại thật là tinh vi tuyệt kỹ, làm cho Song Phi Tiên Nữ không đường chống đỡ.

Tạ Chí nói đến đây, thì Tề Bá Lộc lên tiếng :

- Nghe đâu thằng nhỏ đó không những võ công cái thế mà còn có dính líu với Trường Ly Nhất Diệu nữa !

Câu nói này vừa thối ra, thì mọi người trong đại điện thấy đều xôn xao. Bởi vì một Tà Thần cũng đã đủ làm cho mọi người phải điên đầu, huống chi thêm một Trường Ly Nhất Diệu.

Tạ Chí nói tiếp :

- Bất chấp gã có dính líu với nhân vật lấy lòng nào, ta cũng không hề nao núng. Nếu bọn ta mà liên kết chặt chẽ thì dầu cho Tà Thần đích thân đến đây cũng chẳng làm gì nổi ta.

Ông ta ném cho Tề Bá Lộc một cái nhìn thăm dò, rồi lại nói tiếp :

- Đêm nay, chư vị tập trung đến đây, nhưng không biết vị huynh trưởng của Tề huynh là Nộ Anh Du Phát có tán thành ý kiến của chúng tôi chăng?

Tề Bá Lộc lạnh nhạt đáp :

- Võ Lâm Song Anh lúc nào cũng hành động nhút trí!

Tạ Chí cười lên ô ô, nói :

- Như vậy thì tốt lắm, chúng tôi nếu được Song Anh tiếp sức, thì cái việc trừ Tà Thần rất dễ thực hành.

Ông ta lại khoát tay ra dấu nói tiếp :

- Đêm đã khuya lắm rồi, chúng ta hãy nên nghỉ để lấy sức. Lão phu đã có chuẩn bị một chỗ nghỉ ngơi ở phía trước kia.

Câu nói vừa dứt, Nhiễm Đốc, Đặng Tân và Tề Bá Lộc cùng mấy gã thanh niên đều vội phi thân ra cửa mất dạng trong màn đêm.

Một bầu không khí im lìm tử lạnh lại bao trùm lấy ngôi hoang miếu.

Sau bức tượng Phật, Giang Thanh nhẹ nhàng bay mình ra. Chàng đảo mắt nhìn xem bốn phía trong lòng đang miên man suy nghĩ một vấn đề thắc mắc, tại làm sao những bọn người của Tam Tuyệt Chưởng lại thù hận mình quá đổi.

Bọn họ đều truyền tuyệt học riêng cho gã Vũ Nhi ban

nãy để đối phó với mình và Song Phi Tiên Nữ tại sao lại cũng có ý muốn tiêu diệt mình...

Chàng còn đang miên man suy nghĩ, bỗng sau lưng có một giọng gái ngủ hỏi :

- Giang thiếu hiệp ! Bọn họ đã đi hết rồi à?

Giang Thanh giật mình quay lại, thấy Hạ Huệ đứng sau lưng mình, trên gương mặt đẹp đẽ của nàng thoáng hiện lên một nét tươi cười. Chàng đáp :

- Đi cả rồi !

Hạ Huệ vì còn nhỏ tuổi, nên đối với việc Nhứt Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng hồi sáu mươi năm về trước, nàng không được hiểu rành, nên câu chuyện vừa xảy ra làm cho nàng thật mơ hồ khó hiểu.

Giang Thanh đưa mắt nhắm kỹ thân hình gầy gò ốm yếu của Hạ Huệ, bất giác chàng hỏi một câu ngớ ngẩn :

- Hạ cô nương, có lạnh không?

Hạ Huệ trả cho Giang Thanh một cái nhìn cảm kích, khẽ lắc đầu, đôi môi của nàng mấp máy dường như muốn nói câu gì nhưng rồi lại thôi.

Giang Thanh từ hồi nào đến giờ rất có ác cảm đối với phái yếu, nhưng giờ phút này chàng cảm thấy một nguồn ngọt ngào đầm ấm tỏa ra trong khoé mắt long lanh của Hạ Huệ.

Lâu lắm, Hạ Huệ mới hỏi Giang Thanh một câu nhỏ nhỏ :

- Giang thiếu hiệp ! Ban nãy bọn họ chuyện trò có

phải dính líu đến thiếu hiệp chăng?

Giang Thanh gật đầu đáp :

- Phải ! Bọn họ nói gã đệ tử của Tà Thần nào đó, chính là tại hạ đây !

Hạ Huệ nghe nói, giật mình vội hỏi :

- Ủa ! Người mà họ định đối phó chính là Giang thiếu hiệp sao? Bọn họ đều là võ nghệ cao cường... Thiếu hiệp làm sao chống trả?

Nàng nói bằng một giọng thật thà lo âu ái ngại.

Giang Thanh nhìn thẳng vào cặp mắt ướt của nàng nói :

- Tuy vậy, tại hạ nắm chắc phần thắng trong tay !

Nghe chàng nói bằng một giọng đầy đức tính mãnh liệt, nàng lại hỏi :

- Giang thiếu hiệp ! Lão Điền Tịnh ban nãy dường như có nói thiếu hiệp có dính líu đến Trường Ly Nhất Diệu?

Giang Thanh gật gù trả lời :

- Tại hạ chẳng có dính líu chi tới Trường Ly Nhất Diệu, chỉ vì ông ta đánh cuộc thua nên mới truyền Thất Hoàn Trảm cho tại hạ đó thôi !

Giang Thanh thỉnh linh hỏi :

- Hạ cô nương, bây giờ cô định đi đâu?

Hạ Huệ lắc đầu một cách thăm nã nói rằng :

- Tôi bơ vơ một mình, tứ cố vô thân, chẳng biết phải đi về đâu?

Giang Thanh thâm nghĩ :

“Bây giờ thì ta phải lên đường để đến Yên Hà Sơn Trang gặp Song Phi Tiên Nữ. Chuyến đi này nguy hiểm bội phần, nhưng mà Hạ Huệ thật đáng yêu, nàng thật đẹp...”

Lúc ấy, Hạ Huệ đang đắm đuối nhìn Giang Thanh trong cõi lòng nàng đang nổi lên một nguồn hy vọng. Hy vọng rằng mình sẽ được ở mãi mãi bên cạnh con người hào hoa phong nhã này.

Đột nhiên, Giang Thanh gượng cười, dường như chàng đang đứng trước một việc gì khó khăn lắm :

- Hạ cô nương ! Tại hạ phải lên đường đi Đan Dương hồ đến Yên Hà Sơn Trang để gặp Song Phi Tiên Nữ...

Chàng trao cho Hạ Huệ một cái nhìn sâu đậm, thông thả nói :

- Nếu cô nương không chê, thì kẻ hèn này xin dắt cô nương đi chu du thiên hạ.

Hạ Huệ nở một nụ cười sung sướng.

Giang Thanh không biết tại sao khi mình bắt gặp nụ cười đó rồi thì trong thâm tâm mình cũng dâng lên một niềm vui không thể tả.

Hạ Huệ chớp nhanh đôi mi, để cho hai dòng nước mắt tuôn ra trên khuôn mặt ngọc. Nàng nói nho nhỏ :

- Giang thiếu hiệp... Thiếu hiệp thật là người tốt !

Giang Thanh trả lời cho Hạ Huệ bằng một ánh mắt say sưa ngây ngất. Chàng với tay nhắc lấy hành trang của

mình rồi nắm tay Hạ Huệ lần bước ra bên ngoài miếu hoang.

Lúc ấy vầng trăng đã ngã dần về Tây, ánh trăng thật là huyền ảo mơ hồ.

Nửa tháng sau, trên con đường khang trang đại đạo, có hai con ngựa sắc trắng như tuyết thong thả sánh cương nhau, bỏ từng vó một.

Ngồi trên ngựa là một thanh niên trẻ tuổi mặc chiếc áo dài xanh trang nhã, bên cạnh chàng là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời.

Hai người đó chính là Giang Thanh và Hạ Huệ. Họ sắp sửa tiến vào thành Hồng Giang.

Ngồi trên lưng ngựa, Giang Thanh dõi mắt nhìn về phía đồi núi chập trùng, sương lam mờ ảo. Hai bên vệ đường, toàn là từng bả xanh um, trăm hoa đua nở, nghìn tia muôn hồng. Vòm trời xanh lơ thăm thẳm, làm cho con người có một cảm giác thật là thanh cao sáng suốt.

Hạ Huệ đang mân mê trong tay mình sợi dây cương màu trắng, thỉnh thoảng liếc nhìn Giang Thanh bằng một đôi mắt đầy tình tứ.

Nửa tháng nay, quán quýt bên chàng, Hạ Huệ đã hiểu thấu đáo cá tính của Giang Thanh. Còn Giang Thanh thì đối với nàng trước sau vẫn giữ mực khoảng cách nhất định, vừa nghiêm trang vừa lạnh nhạt.

Thái độ của Giang Thanh vừa làm cho nàng cảm mến

hòa lẫn trong một ít đòn đau khó chịu. Bởi vì nàng rất cảm kích thái độ quân tử của Giang Thanh, đồng thời nàng cũng oán hờn tại sao Giang Thanh lại sắt đá như vậy?

Nàng đã cố tình mở ngõ cho Giang Thanh bày tỏ nỗi lòng nhiều lần, mà chàng vẫn một mực thản nhiên. Chàng không từ chối, cũng không nhìn nhận mà đón lấy mối tình đậm thắm của nàng.

Hạ Huệ sống trong dày vò đau khổ.

Nàng đang khao khát một mối tình đậm đà nóng bỏng của Giang Thanh chứ không phải thái độ quân tử lạnh nhạt đó.

Đột nhiên Giang Thanh giờ roi chỉ về phía trước nói :

- Hạ cô nương ! Rán mây chiều bên kia đỏ thắm thật đẹp, thật là hay, nhưng mà tôi cảm thấy cái vẻ đẹp này dường như chứa đựng một cảnh thê lương ảm đạm lắm.

Hạ Huệ chớp nhanh cặp mắt trả lời :

- Đúng thế ! Bởi vì đây là vẻ đẹp của mùa thu, một mùa thu ảm đạm. Nếu ngược lại là vẻ đẹp của mùa xuân trăm hồng nghìn tía, thì người ta có cảm giác khác.

Giang Thanh dường như hiểu ý ngầm của câu nói ấy, chàng khẽ lén nở một nụ cười trên vành môi, trong lòng thâm nghĩ :

“Cô bé này thật có nhiều lý tưởng lạ kỳ.”

Hai người lại trầm ngâm suy nghĩ.

Tiếng vó ngựa nổi lên nhịp nhàng giữa khoảng đường

êm vắng. Liếc sang một cánh đồng hoang bên vệ đường, Giang Thanh bỗng hơi biến sắc...

Thì ra giữa cánh đồng đó có một ngọn đồi nho nhỏ nhô lên. Trên đồi cỏ cây sẫm uất, trên thảm cỏ xanh dưới chân đồi thấy loáng thoáng có những đốm máu hồng.

Chàng gò cương dừng ngựa, quắc mắt quan sát. Hạ Huệ cũng phát giác tình trạng quái gở đó. Giang Thanh nói nhỏ :

- Hạ cô nương chờ một chút, tại hạ vào trong ấy xem xét!

Câu nói chưa dứt, chàng đã bay mình xuống ngựa, phi thân đến bên đồi, nhìn kỹ thấy những giọt máu đỏ còn lạnh lạnh ướt, dấu mới ràn ràn. Chàng dừng chân nghe ngóng thấy bốn phía gió dậy rì rào, chẳng thấy một bóng người vắng lại.

Chàng nói nhỏ vào trong bụi rậm :

- Có ai trong đó không, xin lên tiếng !

Giang Thanh hỏi thêm hai lần mà chẳng có người thưa, ngần ngừ một chút, chàng tiến thẳng vào.

Giang Thanh vừa đi vừa xem xét vết máu trên cỏ. Thình lình có một luồng kinh phong đánh ập vào hậu tâm của chàng, khí thế thật là mạnh bạo.

Giang Thanh giật mình cả sợ, thân hình đảo nhẹ nửa vòng rồi trảm ngược về phía sau một chiêu Tái Khởi Hốt Lạc trong Thất Hoàn Trảm. Chưởng lực vừa trào ra thì nghe một tiếng bùng khùng khiếp, thân hình cười lão đảo

đội lại, trôi ra phía sau một bước.

Vật bị chàng trảm nhằm đó bật ra phía sau trên một trượng. Giang Thanh trợn trừng đôi mắt định hỏi, thì vật ấy đã bay vù trở lại đâm bổ vào giữa ngực của chàng.

Cả giận, chàng thét to một tiếng, thân hình bay bổng lên không trung, đảo một vòng tròn, rồi trảm xuống một thế vô cùng dữ dội. Đó là chiêu ác liệt nhất trong Thất Hoàn Trảm : Hoàn Tâm Động Phách. Tiếp theo đó, có một tiếng rú nhỏ vang lên ngoài hai trượng.

Đồng thời, món vật tập kích Giang Thanh đã bị Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điều đánh bật trở về, cắm phập vào một gốc cây cổ thụ. Tới chừng đó Giang Thanh mới kịp nhìn kỹ, thì ra đó là một quả phi chùy màu đen loang loáng, sau chuỗi quả phi chùy đó buộc lủng lẳng một sợi dây dài thườn thược.

Giang Thanh liếc nhanh về phía phát ra tiếng rú ban nãy, thấy trong bụi cỏ có một người đàn ông vạm vỡ đầu tóc rối bù, đang mở cặp mắt kinh ngạc nhìn chàng không chớp. Hổ khẩu của người này máu tươi đang đổ ra ròng ròng.

Giang Thanh bước tới hỏi :

- Người là ai? Không hỏi rõ đầu đuôi liền hạ độc thủ, nếu đổi ra người khác thì đã mất mạng rồi?

Người vạm vỡ ấy bỗng thét lên một tiếng, rửa sã âm ỉ:

- Câm miệng lại ! Ta là Giao Sách Phi Chùy, hai tỉnh Hồ Nam và Hồ Bắc đều biết tiếng. Tại sao ngươi

dám nói quả phi chùy của ta là đồ vô dụng?

Giang Thanh nghe người này nói chuyện hồ đồ, trong lòng cả giận thét :

- Bất chấp người là Phi Chùy gì đi nữa ta cũng không cần biết. Chỉ hỏi rằng ta với người không thù không oán, có sao lại đột nhiên hạ độc thủ?

Con người vạm vỡ này lom côm trời dậy, nóng nảy nói :

- Lão phu đã biết ngươi là người một bọn của Bạch Mã Hồng Lan. Ngươi lò mò vào đây thì ta phải tiên hạ thủ vi cường.

Câu nói này càng làm cho Giang Thanh cả giận. Định thần nhìn kỹ, chàng thấy người này toàn thân máu me be bét, chiếc đùi bên phía hữu máu đổ đầm dề, thịt nát xương tan.

Giang Thanh thở dài nói :

- Ta không thì giờ đấu khẩu với ngươi, thấy ngươi đang thọ trọng thương, nên ta nể tình dung thứ cho đó !

Nói rồi xoay lưng trở ra, bỗng người vạm vỡ gào lên thảm thiết :

- Trở lại ! Thằng nhỏ đó hãy trở lại. Lão già này có thịt nát xương tan cũng không cần ngươi tội nghiệp.

Giang Thanh tức giận, quay phắt mình lại, thấy lão ta thở hổn hển rồi nói tiếp :

- Trở lại ! Ta biểu ngươi trở lại đấu với ta ba trăm hiệp.

Giang Thanh mỉm một nụ cười khinh miệt chọc tức lão ta :

- Ông muốn định dùng vật chi để đấu với tôi? Dù chưởng hay dùng cước?

Chàng nói ra câu này, vừa tức giận vừa cười, lại vừa thương hại cho con người đang mang vết thương trầm trọng kia. Câu nói này đã làm cho lão ta giật mình sức tỉnh.

Thì ra quả phi chùy trong tay lão vừa bị Giang Thanh trảm cho một chiêu quá dị mà bay mất. Còn chiếc đui bên phải của lão giờ đây thì cục cựa không được, thì làm sao đấu chiến với đối phương?

Lão suy nghĩ một hồi rồi mới thở hào hển nói :

- Thôi được ! Thôi được ! Người thật ra là lão mép. Giao Sách Phi Chùy Nhạc Dương này từng tung hoành giang hồ ngót hai mươi năm, phải chịu thua người, được...được.!

Ông ta gật gù một cách giận dữ. Giang Thanh mơ hồ dường như chàng đã từng nghe cái tên Giao Sách Phi Chùy.

Lão ta lại thở dài nói :

- Người có biết hai đứa Bạch Mã Hồng Lan không?

Giang Thanh lắc đầu nói :

- Tại hạ chưa từng nghe danh hai người này !

Người tự xưng là Nhạc Dương lấy làm lạ nhìn chăm chăm vào mặt Giang Thanh.

Giang Thanh bị ông ta nhìn đến thẹn, bật cười nói :

- Vì tại hạ chưa được hân hạnh kiến diện với họ. Xem thương thế của ông như vậy, chắc Bạch Mã Hồng Lan ra tay ác độc lắm?

Nhạc Dương nhún cặp chân mày rậm, lấy tay lau bọt mép, rồi nói :

- Bạch Mã Hồng Lan là một đôi trai gái mới nổi tiếng giang hồ hai năm nay thôi. Đứa con trai tên là Bạch Mã Băng Tâm Tư Đồ Cung. Còn đứa con gái là Kim Phát Hồng Lan Triệu Doanh.

Nói đến đây, ông ta hơi hổ thẹn, nhưng cũng lớn tiếng kể tiếp :

- Ta không biết nói láo. Kể thật cho người rõ, ta nghe bọn con nít đồn rằng, trên mình của cặp Bạch Mã Hồng Lan có một thanh kiếm quý là Tử Ngọc. Kha kha...lão phu thích quá, bèn tìm cách hạ thủ để cướp lấy.

Nghe qua, Giang Thanh thầm nghĩ :

“Lão Nhạc Dương này thật là tánh tình ngay thẳng, mới gặp mình lần đầu mà kể ngay những chuyện đáng lý chẳng nên nói ra.”

Bất giác, chàng lấy làm cảm mến tánh tình cương trực của con người sa cơ thất thế này. Vì vậy, chàng mỉm cười hỏi :

- Thế là ông đánh nhau với Bạch Mã Hồng Lan?

Nhạc Dương gật gù trả lời :

- Đúng ! Thật không ngờ võ công mà ta cho là cao

siêu cái thế của ta lại địch không nổi với hai bàn tay trắng của Bạch Mã Băng Tâm. Sau ba trăm hiệp, ta trúng một chưởng của nó lộn mèo.

Giang Thanh vội hỏi :

- Vậy thì cũng không đến nỗi đã thương chiếc đùi của ông nặng nề như vậy?

Nhạc Dương trợn mắt hằn học :

- Chưởng pháp của nó thật là dữ dằn, nhưng ta có thể chịu đựng được. Chính vào lúc lão phu thấy tình thế không xong, muốn quát ngựa truy phong thì con Hồng Lan đã vung bàn tay của nó ra, ám khí bay vù tới trúng vào đùi lão...

Giang Thanh vội hỏi :

- Món ám khí đó là gì vậy?

Nhạc Dương lắc đầu :

- Lúc ấy trên đùi của lão phu nóng bỏng như lửa, đâu có thì giờ xem xét vật ấy làm chi, vội vàng trở thuật phi hành bỏ chạy.

Giang Thanh bật cười nói :

- Tại hạ rất lấy làm cảm mến tánh tình trung thực của ông. Xin ông vui lòng cho phép tại hạ điều trị vết thương trên đùi đó !

Giao Sách Phi Chùy ngửa mặt cả cười nói :

- Ta xem người cử chỉ đoan trang, quả thật là anh hùng biết trọng anh hùng, ha...ha...ha !

Giang Thanh cũng buông tiếng cả cười, rồi thò tay

vào túi mình móc thuốc Kim Sang ra băng bó cho Nhạc Dương.

Còn đang hí hoáy băng bó, thì bên ngoài Hạ Huệ đã hót ha hót hải chạy vào.

Nhạc Dương vừa liếc thấy liền thét lớn :

- Con quỷ cái nào đó...đứng lại !

Hạ Huệ giật mình, tuốt phắt lưỡi kiếm Thanh Phong mà Giang Thanh vừa rên cho nàng.

Giang Thanh la lớn :

- Hạ cô nương đừng động thủ !

Hạ Huệ nghe nói nhìn kỹ mới bắt gặp Giang Thanh đang ngồi trong bụi rậm. Thấy Giang Thanh, nàng mới lấy lại bình tĩnh hỏi dồn :

- Giang thiếu hiệp ! Không có việc giết chết lạ xảy ra chớ?

Thì ra, Hạ Huệ đợi lâu quá mà không thấy Giang Thanh trở lại , trong lòng nóng như lửa đốt nên chạy vào tìm kiếm. Mặc dầu Giang Thanh vắng mặt trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng Hạ Huệ cảm thấy lâu dài dằng dặc.

Lúc ấy, Giang Thanh đã băng bó xong cho Nhạc Dương. Ông ta ha hả cả cười nói :

- Ha ha...! Con nhỏ này là người yêu của người đấy hử? Tốt lắm ! Tốt lắm ! Cặp này chắc không tàn ác như Bạch Mã Hồng Lan đâu !

Giang Thanh nghe nói khoát tay lia lịa, đĩnh chánh

rằng :

- Nhạc huynh ! Xin đừng hiểu lầm. Hạ cô nương đây là bạn của tại hạ thôi !

Hạ Huệ đang sượng sùng e thẹn, nhưng vừa thoáng nghe bóng tiếng “Bạch Mã Hồng Lan” bất giác giật mình kinh hãi.

Nhạc Dương trố mắt nhìn đôi trai gái, lớn tiếng hỏi :

- Bọn người không phải vợ chồng à?

Hạ Huệ vội nói :

- Tiên bối đây có phải là Giao Sách Phi Chùy chăng?

Nhạc Dương cười đắc ý :

- Phải, sao cô nương biết?

Vì trong lúc Hạ Huệ cùng với Thiên Duyên Động Chủ lê gót giang hồ, đã từng chạm mặt với Giao Sách Phi Chùy, nhưng ông ta đã quên. Hạ Huệ nghe hỏi như vậy, ứ ớ không nói nên lời...vì lẽ nàng không muốn nhắc lại khoảng đời dĩ vãng năm xưa.

Giang Thanh rất thông minh, đã soi thấu ý nghĩ của nàng, nên trả lời :

- Nhạc huynh oai trấn lưỡng Hồ, ai mà không biết !

Hạ Huệ nói nhỏ với Giang Thanh :

- Tiên bối đây là người trong hội Lam Vực Thiết Kỳ !

Giang Thanh quay sang hỏi :

- Nhạc huynh lâm nạn mà sao không thấy người trong hội đến tiếp cứu?

Nhạc Dương sượng sùng nói :

- Trong chuyến đi này chỉ có một mình lão phu ra tay mà thôi. Những tưởng rằng dễ dàng như lấy đồ trong túi. Chắc mấy đứa con em của ta đang bày sẵn tiệc ăn mừng ở nhà.

Giang Thanh tươi cười nói :

- Vậy thì Nhạc huynh vừa thọ trọng thương, hãy trở về dự bữa tiệc no nê lấy lại sức khoẻ.

Nhạc Dương lại cười thông cảm.

Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời cau mày nói :

- Hôm nay được gặp Nhạc huynh thật là vạn hạnh, nhưng vì tại hạ có việc cần kíp ra đi, nên xin tạm biệt !

Nhạc Dương kêu lên cuống quýt :

- Không được...không được...! Tánh của lão phu không chịu thọ ơn người. Ngày nay được người giúp đỡ thì đâu có buông cho người chạy được. Hãy theo ta, người và Hạ cô nương này hãy theo lão trở về căn nhà rách nát ở một vài ngày rồi sẽ lên đường.

Giang Thanh có hảo cảm với bậc giang hồ hào sĩ, tánh tình cương cường thẳng thắn này, nhưng khổ vì ngày hẹn với Song Phi Tiên Nữ đã gần kề nên không thể nán ở dọc đường.

Nhạc Dương thấy sắc mặt do dự của Giang Thanh liền giả bộ nhăn nhó nói :

- Nếu người không có ngày giờ thì ít nhất cũng phải đưa ta về nhà chứ?

Hạ Huệ lúc ấy mới chen vào :

- Giang thiếu hiệp, chúng ta hãy đưa lão tiên bối trở về, vì vết thương có vẻ trầm trọng lắm.

Giang Thanh suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Thôi được, để tại hạ đưa ông về nhà, nhưng vì có việc cần kíp lại phải đi ngay.

Nhạc Dương muốn mượn cơ hội để gần gũi với người thanh niên tuấn tú mà tâm tình hào kiệt này. Trong mấy mươi năm sinh nhai trong nghề lục lâm cường đạo, ông đã gặp không biết bao nhiêu hậu sinh, nhưng chỉ mến có thằng nhỏ ngang tàng khí phách này.

Lúc ấy, Giang Thanh bước tới xốc Nhạc Dương lên vai mình rồi đi ra khỏi rừng. Chàng không quên gỡ chiếc phi chùy cắm phập trên thân cây trả lại cho ông ta.

Bấy giờ, mặt trời đã tà tà về Tây.

Giang Thanh đặt Nhạc Dương lên lưng ngựa mình, còn chàng thì nắm lấy dây cương, dẫn ngựa đi thông thả. Hạ Huệ cũng không dám lên lưng ngựa, cầm lấy dây cương mà sánh vai cùng Giang Thanh đi từng bước.

Nhạc Dương dường như không nói chuyện thì không chịu nổi, nằm trên lưng ngựa mà la ó om sòm :

- Ê thằng nhỏ... Ủa mà quên, này giờ ta còn chưa hỏi cao danh quý tánh của người nữa?

Giang Thanh cười trả lời :

- Tại hạ tên là Giang Thanh !

Rồi chỉ vào Hạ Huệ giới thiệu luôn :

- Còn đây là Vân Sơn Cô Nhạn Hạ Huệ !

Nhạc Dương nhướng mắt trầm ngâm giây lát rồi mới nói :

- Cái tên Vân Sơn Cô Nhạn này lão đã từng nghe thấy...

Giang Thanh lại nói lảng sang chuyện khác :

- Nhạc huynh ! Nhà của Nhạc huynh chắc ở trong thành Hồng Giang chứ gì?

Nhạc Dương lắc đầu nói :

- Chúng ta không cần phải vào thành. Cách thành Hồng Giang mười dặm có một ngôi Đại Đạo trang viện, đó tức là sào huyệt của hội Lam Vực Thiết Kỳ.

Nói tới đó, ông ta không chờ Giang Thanh nói gì, vọt miệng nói luôn :

- Ê thằng nhỏ... Ủa mà Giang lão đệ ! Võ nghệ của người khá lắm đó. Ta đây mặc dầu đi đứng không được nhưng sức mạnh trên hai cánh tay vẫn còn, vậy mà tại sao nhà người chỉ trong vòng hai chiêu thì có thể làm cho ta rơi binh khí?

Giang Thanh suy nghĩ một chút rồi mới trả lời :

- Thú thật với Nhạc huynh, đó là tuyệt học Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Diệu.

Bốn tiếng Trường Ly Nhất Diệu vừa thoát ra khỏi cửa miệng Giang Thanh thì Nhạc Dương rú lên một tiếng :

- Người có dính líu với Trường Ly Nhất Diệu à?

Giang Thanh kinh ngạc hỏi :

- Nhạc huynh có xích mích với người hay sao?

Nhạc Dương biến sắc nói :

- Xích mích thì không có, nhưng Trường Ly Nhất Diệu là người số một số hai trong võ lâm đương thời. Và cuộc chiến kinh hồn giữa ông ta với Cùng Gia Bang là một giai thoại trong làng võ mà ai ai cũng biết.

Kể từ ngày Giang Thanh lê gót giang hồ đến nay, nhận thấy rằng bất cứ một ai hễ nghe đến tên Trường Ly Nhất Diệu thì kinh hoàng thất sắc. Đủ biết rằng uy thế của ông ta không kém chi Nhứt Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng hồi sáu mươi năm về trước.

Ba người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Đột nhiên phía sau lưng bỗng vang lên tiếng vó ngựa phi dòn dập. Tiếng vó ngựa vừa vang lên, Nhạc Dương liền nói :

- Không sao, không sao, đó là huynh đệ đến tiếp ta đó.

Lúc đến gần, Giang Thanh mới nhìn rõ, bọn họ đều là những người thân hình vạm vỡ, trước ngực người ngào cũng có thêu một con ó đang vỗ cánh tung bay.

